

Dodelijk dichtbij

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Jonas Moström

Dodelijk dichtbij

Vertaald uit het Zweeds door
Tineke Jorissen-Wedzinga
en Sophie Kuiper

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 4961 4

© 2014 Jonas Moström,

by agreement with Grand Agency

© 2020 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,
Amsterdam en Tineke Jorissen-Wedzinga en Sophie Kuiper
via Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland

Oorspronkelijke titel *Himlen är alltid högre*

Oorspronkelijke uitgever Lind & Co

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Mark Owen/plainpicture

Foto auteur © Thron Ullberg

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Proloog

Er hangt regen in de lucht, maar ze besluit het erop te wagen. Als ze flink doorloopt, is ze thuis voor ze wordt ingehaald door de donkere wolken die zich samepakken boven de daken. Als ze het bospaadje neemt, is het maar zeven minuten.

Ze heeft weer de hele dag opgesloten gezeten tussen dikke stenen muren. Van de explosie van voorjaarsgroen heeft ze niet veel meegekregen. En nu ze eindelijk buiten is, slaat het weer om, alsof het haar recht in het gezicht uitlacht.

Ze trekt haar jas aan en begint te lopen. De stof schuurt, haar nieuwe gympen knellen en ze voelt zich van top tot teen kriegelig. Dat zal te maken hebben met al het gezeur dat ze de hele dag heeft moeten aanhoren, denkt ze.

De wolken werpen schaduwen op de grijswitte façade van het ziekenhuis achter haar en ze meent getik van regendruppels op het golfplaten dak te horen. Ze versnelt haar pas.

Als ze het bospad bereikt, wordt het stil om haar heen, op het geluid van de bomen na die steeds woester heen en weer zwiepen. Ze is bijna bij het fietspad. Daarvandaan is het nog maar drie minuten. Zodra die gedachte door haar hoofd schiet, wordt het bos verlicht door een felle flits. Eén seconde is alles om haar

heen haarscherp, elk blaadje, naaldje en grassprietje wordt in een wit licht op haar netvlies gebrand.

Instinctief telt ze de seconden, zoals ze als kind heeft geleerd. Zeven.

De grond trilt als de donder aanrolt.

Ze is opgelucht als ze de villa's en huurhuizen aan de andere kant van het bos ziet. De lucht is pikzwart. De eerste druppels treffen haar met een verbluffende kracht in haar nek.

Ze zet haar capuchon op en steekt haar handen diep in haar zakken.

Een nieuwe flits verlicht de omgeving, een nieuwe foto op haar netvlies.

Ze telt. Drie seconden.

Opeens heeft het onweer haar ingehaald. De regen slaat als een spervuur in op het asfalt, in tuinen grijpen mensen in paniek naar kleren, kussens en wat ze in alle haast maar kunnen redden. De grond is bedekt met een kolkend wit schuim en de regen dringt dwars door kleding en schoeisel heen.

Nog maar twee minuten, spreekt ze zichzelf bemoedigend toe als ze het pad tussen de huurwoningen aan Gustaf Kjellbergs väg inslaat. Weer een flits, maar inmiddels regent het zo hard dat ze alleen een dof schijnsel ziet. De donder is niet eens te horen door het gekletter van de regen op haar capuchon.

Ze begint te hollen en besluit thuis meteen een hete douche te nemen.

Dan ziet ze het. Op straat, voor haar huis, staat een wit busje. Als ze erlangs loopt gaan de achterdeuren open en springen er twee in het zwart geklede mannen uit.

Een schim nadert haar schuin van achteren. Voor ze zich kan omdraaien, voelt ze een doek voor haar mond en een hand die haar bovenarm vastgrijpt. Ze probeert te gillen, maar voelt

slechts de trilling van haar gesmoorde kreet in de vochtige doek.

De mannen komen dichterbij, maar ze kan hun gezichten nog steeds niet zien. Ze pakken haar vast, hun handen zijn overal.

Ze bijt, schopt en krabt. Een paar keer is het raak, maar de mannen laten hun greep geen seconde verslappen.

Ze probeert zich uit alle macht los te worstelen, trekt aan alles wat ze te pakken kan krijgen. Hapt naar adem.

Ze wordt duizelig, haar lichaam verslapt.

Haar voeten stijgen op van het asfalt. Ze wordt gewichtsloos en de regen valt recht op haar gezicht.

Een bons op een harde vloer. Twee deuren slaan dicht.

Als ze weer bij kennis komt, ligt ze op een andere vloer. Haar hoofd bonkt en vlekken dansen voor haar ogen. Als haar zicht weer helder wordt, ziet ze iets door het spleetje onder haar blinddoek. Een knoest in een brede plank, die haar doet denken aan een puntmuts.

Langzaam wordt ze zich weer bewust van haar lichaam. Ze ligt op haar zij met haar handen achter haar rug gebonden. Als ze die probeert te bewegen doet dat zo'n pijn dat ze het uit wil schreeuwen, maar ze kan de prop in haar mond niet uitspugen. Ook haar benen zijn vastgebonden, met dikke touwen rond haar enkels en knieën.

Ze probeert haar hoofd op te tillen, maar haar spieren gehoorzamen niet. Het voelt alsof ze uren buiten bewustzijn is geweest. Haar spijkerbroek en trui zijn vochtig, maar waar is haar jas?

Waar ben ik? Wie heeft mij hierheen gebracht?

Het enige wat ze hoort is het ritme van lichte regen op een golfplaten dak.

Dan gaat een deur open. Iemand komt met doelbewuste stappen aanlopen over de houten vloer.

Ze ziet alleen een paar bruine schoenen met leren kwastjes, die een meter voor haar blijven staan, naast de puntmuts in de plank. Wijdbeens en met de neuzen naar buiten gericht, terwijl de linkerschoen ongeduldig op de vloer trommelt.

De schoen houdt op met trommelen en een gespannen stilte daalt neer in de ruimte.

Geritsel. Vanaf de persoon voor haar glijdt een schaduw naar haar toe.

Dan wordt ze duizelig. Om haar heen wordt alles zwart.

Het laatste wat tot haar doordringt is de ringtone van een mobieltje.

STOCKHOLM,
ZONDAG 27 APRIL 2014

Nathalie Svensson bedankte voor de champagne, liet zich van haar barkruk glijden en nam afscheid van de gulle maar onaantrekkelijke beurshandelaar, wiens naam ze alweer was vergeten. Hij was haar te sloom en verlegen geweest. Het zou weken hebben geduurd voor hij iets anders had durven voorstellen dan het zoveelste drankje. Bovendien had ze het donkerbruine vermoeden dat hij getrouwd was, hoewel hij het tegendeel beweerde; de eerste keer dat hij het glas met haar hief, had ze een lichte rand in de gebruide huid van zijn linkerringvinger gezien.

Op weg naar de garderobe verloor ze bijna haar evenwicht. Ze realiseerde zich dat dat niet alleen te wijten was aan haar nieuwe, hooggehakte Dior-pumps en het gekleurde licht van de discobal die ronddraaide aan het plafond. Behalve een glas champagne had ze ook al een dry martini en een halve fles wijn bij de lunch op. Hoewel ze gewoontegetrouw elk drankje had afgewisseld met een glas mineraalwater, was dat blijkbaar meer dan ze kon hebben.

Ze haalde haar jas en vroeg aan de schaamteloos frisse jongen van de garderobe hoe laat het was. Hij glimlachte en antwoordde: 'Halfvier. Zal ik een taxi voor u bellen?'

‘Nee, bedankt, dat hoeft niet,’ zei ze, en ze vertrok.

Voor Café Opera stonden een stuk of tien mensen in de rij. De portiers lieten twee jonge jongens binnen door de vipingang. Ze herkende hen van tv en gokte dat ze bekend waren van *X-Factor* of *Idols*, of een van de andere talentenjachten waar ze vaak met een half oog naar keek na haar werkdag in de kliniek.

Raken mensen daar nooit eens op uitgekeken, vroeg ze zich af, en ze besepte dat ze zelf het antwoord op die vraag was. Ze bedankte de portier met een glimlach toen hij het koord voor haar optilde, deed haar best om een nuchtere indruk te maken en zette koers richting het voetpad tussen Kungsträdgården en Karl XII:s torg.

De lucht was koel. Over straten en pleinen hing een aangenaam duister. Een wandeling was precies wat ze nodig had om morgen enigszins fit wakker te worden voor ze de trein naar haar huis in Uppsala nam. Hopelijk zou ze nog genoeg energie hebben voor haar gebruikelijke hardlooprondje rond Djurgården. Hoewel ze er goed uitzag voor een vijfenveertigjarige, had ze gemerkt dat ze tegenwoordig meteen een paar kilo aankwam als ze niet genoeg bewoog. Ze was altijd al mollig geweest, maar haar rondingen zaten op de juiste plaatsen en ze werd algemeen beschouwd als mooie vrouw. Een typisch *plussize model*, zoals Tyra Banks het noemde in *America's Next Top Model*. Maar ook voor rondingen waren er grenzen. Zodra ze haar ideale gewicht overschreed, voelde ze zich eerder opgeblazen dan sexy.

Daarom had ze, hoewel ze een hekel had aan sport en altijd beweerde dat de repetities met het zangkoor van Ekeby haar genoeg beweging verschaften, een paar reflecterende hardloopschoenen gekocht en dwong ze zichzelf om drie keer per week te gaan hardlopen, wat soms twee of nul keer werd als het slechte weer als excuus kon dienen. Die hardlooprondjes vond ze net

zo saai als sport op tv, maar ze kon in elk geval luisteren naar de Backstreet Boys of One Direction, of andere boybandjes waarover ze met geen woord repte tegen haar collega's en koorgenoeten.

Vreemd, dacht ze toen ze opzijging voor een fietser die haar slingerend tegemoetkwam in de richting van de Opera. Dit was de eerste keer sinds ze haar nieuwe leven was begonnen dat ze ervoor koos om alleen naar huis te gaan.

Sinds een halfjaar had ze een eenkamerappartement in Artillerigatan en bracht ze elk kindervrij weekend, en zo nu en dan een doordeweekse avond, door in Stockholm om af te spreken met mannen die ze kende via internet of uit de kroeg. Na negen jaar huwelijk met Håkan, bij wie haar bestaan met de dag eentoniger en beklemmender was geworden, had ze zich vrijgevochten. Gedaan waar ze heimelijk altijd van had gedroomd, haar vleugels uitgeslagen en geconstateerd dat ze het vliegen nog niet was verleerd.

In het begin was ze nog voorzichtig geweest, maar toen na meerdere geslaagde veroveringen haar zelfvertrouwen toenam, durfde ze steeds langere stukken te vliegen. Romantische etentjes, wilde uitstapjes en spannende seks. Nieuwe ervaringen, nieuwe lichamen, nieuw plezier. Ze had geen dag langer moeten wachten.

Haar hele leven had ze zich altijd geprobeerd aan te passen. Op school was ze ambitieus en gehoorzaam en haalde ze voor elk vak de hoogste cijfers. Na haar eindexamen wist ze niet wat ze wilde worden. Ze wist wel dat ze een eerzaam beroep wilde waarin ze mensen kon helpen. En dus koos ze voor een studie geneeskunde. Ondanks haar faalangst en haar gevoel nooit goed genoeg te zijn had ze geen moment spijt gehad van haar keuze. Van haar huwelijk met Håkan des te meer.

Met de jaren had Håkan haar steeds meer in de rol van advocatenvrouw en moeder gedwongen, alles om het perfecte plaatje in stand te houden. Hij gunde haar nog net een plekje achteraan in het koor waar ze één keer per week mocht zingen, maar dat ze succesvol was als onderzoeker en psychiater telde nooit mee in Håkans wereld, waarin alles alleen om geld draaide. Veiligheid was omgeslagen in sleur en Nathalie had zich erbij neergelegd.

Tot een dinsdagavond, twee weken na haar vijfenveertigste verjaardag, toen ze methodisch en zorgvuldig als altijd de vaatwasser inruimde. Het was alsof alle verloren tijd haar plotseling had ingehaald, alsof alle onderdrukte gevoelens zich samenbaldden tot één overweldigende emotie en besloten uit de gevangenis te breken die ze voor zichzelf had gebouwd. Ze was zich er nog niet van bewust, maar voor ze de vaatwasser dichtdeed, had ze besloten om bij Håkan weg te gaan.

Nu zou ze alle verloren jaren inhalen, dubbel en dwars. Haar leven zou van zwart-wit naar kleur gaan. Ze zou geen seconde meer verliezen.

In het geheim had ze delen van haar strak georganiseerde dagelijks leven met haar baan, de kinderen en een veeleisende moeder ingeruild voor vrijheid, glamour en losse contacten. Ze was weer sprankelend en opgewekt, zoals ze, zo hield ze zichzelf voor, diep vanbinnen altijd al was geweest. En hoe meer ze van haar eigen lichaam hield, hoe meer ook mannen dat deden.

Ook al voelde ze zich vaak schuldig tegenover Tea en Gabriel, ze suste haar geweten door zich in te prenten dat ook de kinderen er baat bij hadden. Gabriel had minder last van zijn ADHD en had dit voorjaar op school nauwelijks speciale begeleiding nodig gehad. De stille en brave Tea speelde eindelijk met haar vriendjes en vriendinnetjes van de kleuterschool en zat niet meer voortdurend in haar eentje in boeken of computerspelletjes verzon-

ken. En in de eerste plaats hadden de kinderen een energiekere en vrolijkere moeder gekregen.

Het enige echte probleem was dat Håkan het volledig ouderlijk gezag over de kinderen wilde. Zij wilde uiteraard ieder de helft, en ze wist dat hij dat diep in zijn hart ook wilde. Als enig argument voerde hij aan dat ze te veel met zichzelf bezig was en haar verantwoordelijkheid niet nam. De advocaat die ze in de arm had genomen had gezegd dat Håkan geen schijn van kans maakte. De strijd om het gezag was Håkans manier om haar te straffen. Het zoveelste bewijs dat ze de juiste beslissing had genomen door bij hem weg te gaan.

Af en toe dacht ze dat Håkan wist wat ze in Stockholm deed, dat ze helemaal niet bij Louise logeerde, dat ze niet zo vaak naar het theater of de opera ging als ze beweerde.

Maar nee, redeneerde ze. Als Håkan wist van haar dubbellevens, had hij haar er allang mee geconfronteerd. Het ergste was dat hij er niet voor zou terugdeinzen om het te gebruiken als wapen in de strijd om de kinderen.

De hoogste tijd om mijn eigen leven te leiden, prentte ze zich nogmaals in. Hoewel ze nog een half leven voor zich had, voelde ze meer dan ooit de druk van de voortschrijdende tijd. Ze zou, net als de lente dit jaar, weliswaar laat, maar lang bloeien.

Ze passeerde Blasieholmstorg en liep door Arsenalsgatan in de richting van Nybroplan. Haar hakken klikten op het trottoir en het geluid weergalmde eenzaam tussen de stenen voorgevels in de slapende stad. Zoals altijd ontweek ze de putdeksels met een A erop en zette ze juist een extra pasje om op de putdeksels met een K te stappen.

Voor veilinghuis Bukowskis bleef ze abrupt staan. Daar was het weer. Dat onmiskenbare gevoel van onheil, het gevoel dat ze werd achtervolgd.

Met een ruk draaide ze zich om. Overal was het stil, er was niemand te bekennen. Ze haalde diep adem en keek om zich heen, liet haar blik langs deuren, straathoeken en het bronzen paard op het plein glijden.

Verbeelding, hield ze zichzelf voor, en ze liep verder. Ze vervloekte zichzelf omdat ze zo overdreven reageerde, maar ze wist waardoor het kwam. Sinds een maand leek iemand in een donkergroene anorak zo ongeveer overal waar zij was op te duiken. Ze had hem of haar steeds alleen van een afstand gezien: voor de ingang van het nieuwe psychiatrisch ziekenhuis, voor IKEA in Boländerna en op de trap van universiteitsbibliotheek Carolina Rediviva. Diegene had een normaal postuur, droeg een blauwe spijkerbroek en had altijd de capuchon van de groene jas op, zodat ze zijn of haar gezicht niet kon zien.

In het begin had ze nog gedacht dat het gewoon toeval was, maar daarvoor was het nu te vaak gebeurd.

Ze had geen idee wie het kon zijn. Natuurlijk had ze meerdere lastige patiënten en ze werd weleens bedreigd als ze een verzoek om verlof weigerde of geen recept wilde voorschrijven voor medicijnen die onder de Opiumwet vielen. Maar ze had geen concrete verdenkingen.

Als arts werd van haar verwacht dat ze het goede voorbeeld gaf, vooral sinds ze dit voorjaar een onderscheiding had gekregen als beste pedagoog van de artsenopleiding. Haar studenten zouden vreemd opkijken als ze wisten wat ze in haar vrije tijd uitspookte.

Zou het er iets mee te maken hebben dat ze, als 's lands voornaamste expert op het gebied van antisociale persoonlijkheidsstoornissen, tegenwoordig officieus lid was van de daderprofielgroep van de rijksrecherche? Haar proefschrift over verdrongen herinneringen bij psychopaten had veel stof doen

opwaaien en rond afgelopen kerst was ze betrokken geweest bij het onderzoek naar de moord op een prostituee in Malmö.

Of was het misschien een van de mannen met wie ze had gedatet? De hersenchirurg, de timmerman of de ongepubliceerde dichter?

Nee. Ook al waren sommigen van hen teleurgesteld dat ze niet nog eens met ze wilde afspreken, aan geen van hen zat overduidelijk een steekje los.

Nathalie wierp een blik over haar schouder. De straat lag er verlaten bij en haar onrust ebde weg. Soms, als Håkan zich van zijn lastigste kant liet zien, be kroop haar het vermoeden dat hij het was. Dat hij een of ander gestoord spelletje speelde om haar bang te maken. Maar dat was zo'n belachelijk idee dat ze het verwierp zodra ze er serieus over nadacht. Bovendien was hij dit weekend op een congres in Oslo.

Bij de snackbar op Nybroplan bleef ze staan en bestelde ze een chocomel en een broodje worst met alles erop en eraan. De jongen achter het ruitje knikte vermoeid. Even later kreeg ze haar vette hap. Ze at en dronk gulzig, merkte dat de mist in haar hoofd optrok.

Toen ze Birger Jarlsgatan overstak, voelde ze gezoem in haar leren jasje. Ze haalde haar telefoon tevoorschijn en zag dat ze een nieuw bericht had.

Hé, ben je nog wakker? Ben op weg naar huis vanuit R. Zin om af te spreken? Rickard

Ze voelde een warme gloed door haar lichaam trekken en glimlachte. Blijkbaar was hij vanavond in Riche geweest.

Leuk. Ik loop net langs je werk 😊

Het vooruitzicht dat de rijzende ster van Koninklijke Schouwburg Dramaten haar het hof zou maken, was een paar maanden geleden net zo ondenkbaar geweest als het idee dat ze in een diep uitgesneden zwarte jurk in Riche aan de bar zou zitten en nonchalant met haar schoen wipte, zodat goed te zien was hoe perfect de glanzende, framboosrode zolen matchten met haar handtas.

De nacht bij hem thuis, nog maar een paar weken geleden, was met niets te vergelijken geweest. Even sloot ze haar ogen. Ze herinnerde zich zijn handen over haar lichaam, zijn hese stem en zijn uithoudingsvermogen.

Ze stond nog altijd met haar telefoon in haar hand te wachten, maar ze kreeg geen antwoord. Toen een minuut verstreken was, ging ze op de trap boven de bronzen buste van Strindberg staan en keek uit over het water. De ochtendschemering legde een rode gloed over het pretpark Gröna Lund. Het gevoel in haar borst was net zo aarzelend en gloeiend als het licht.

Ze schrok op door een ritseling in een van de spandoeken boven haar hoofd. De doeken kondigden een opvoering van *Hamlet* aan met Rickard in de hoofdrol, en van *Dom Juan* als cross-overopera. Als ze het zich goed herinnerde waren zij en Louise deze vrijdag door haar vader uitgenodigd voor die unieke coproductie van de schouwburg en de Opera.

Ze keek weer op het scherm. Nog steeds geen antwoord. Omdat ze niet wanhopig wilde overkomen besloot ze naar huis te gaan, maar net op dat moment zoemde haar telefoon.

Ik zie je op Karlaplan over 10 minuten.

Om niet al te gretig te lijken wachtte ze tien seconden met antwoorden.

Oké.

Zoals altijd sinds die avond waarop Håkan in haar telefoon had gekeken wiste ze het gesprek, en ze zette koers naar Strandvägen.

Tussen Artillerigatan en Jungfrugatan passeerde ze Louises kliniek voor plastische chirurgie. Ze zag de foto's van mooie mannen en vrouwen en dacht aan Louises advies voor een borstlift en liposuctie van haar buik. 'Ik heb het zelf laten doen na mijn scheiding van Frank en heb er geen dag spijt van gehad,' had Louise op een avond gezegd toen ze samen cocktails dronken in Sturehof. 'En voor jou reken ik natuurlijk een vriendenprijsje.'

Tja, waarom ook niet, dacht Nathalie, en ze duwde haar borsten omhoog. Eigenlijk was ze redelijk tevreden met zowel de vorm als de stevigheid, maar aan de andere kant: waarom genoeg nemen met minder dan het beste?

Ze dacht aan Rickard en liep door. Ter hoogte van Djurgårdsbron keerde ze het water en de rode hemel de rug toe en sloeg Narvavägen in.

Tegenover het Historisch Museum kwam ze langs Franks huis. Ze vroeg zich af of hij vannacht aan het werk was, omdat hij niets van zich had laten horen. Meestal wilde hij afspreken als ze in de stad was. Frank en Louise hadden allebei weer toenadering gezocht na hun scheiding. Louise wilde een vriendin om mee te roddelen en feesten, Frank een luisterend oor.

Ze wierp een blik op de klok. Er was een kwartier verstreken sinds het laatste berichtje. Perfecte timing, dacht ze.

Toen ze wilde oversteken naar Karlaplan, zag ze Rickard. Hij stond een stukje bij de fontein vandaan en keek op zijn telefoon. Ze stak haar hand op en wilde hem al roepen, maar bedacht zich toen ze een persoon opmerkte die gehaast opstond van een

bankje naast de fontein. Met gedecideerde passen liep hij – of zij? – op Rickard af, die met zijn rug naar diegene toe stond.

Het licht van de fontein weerkaatste op iets in de hand van de vreemdeling.

Nathalie kneep haar ogen tot spleetjes om het beter te kunnen zien in het halfduister.

Een doffe knal. Rickard zakte in elkaar. De vreemdeling pakte hem onder zijn oksels, sleepte hem naar de fontein en trok hem in het water.

Nathalie kon niet bevatten wat ze zag. Haar zicht en haar brein functioneerden niet meer.

De vreemdeling stooft naar een fiets, die tegen een van de iepen rond de fontein stond. Het bloed bevroor in Nathalies aderen toen ze de donkere jas zag.

Ze stond als versteend te staren.

Geen capuchon, maar een donkere muts diep over het hoofd getrokken. Het gezicht was niet te zien door de donkere kleding en het halfduister van de ochtendschemering.

Pas toen de persoon wegfietste richting het metrostation rende ze naar de fontein.

Schijnbaar oneindig langzaam, stap voor stap, kwam ze dichterbij.

Het eerste wat ze zag was een rode spiegel van bloed die zich als een stralenkrans uitspreidde rond Rickards hoofd.

Hij lag op zijn rug met half geloken ogen, zijn zwarte schoenen rustten op de bodem van de fontein, zijn grijze jas kleurde zwart en zonk.

Ze stapte in het water.

‘Rickard?’ hoorde ze zichzelf zeggen, half als vraag.

Zijn naam loste op in het bruisen van de fontein.

Ze legde een hand onder zijn nek en tilde zijn hoofd uit het

water. Warm en stroperig bloed stroomde langs haar hand.

Rickard hapte naar adem, probeerde zijn blik te focussen op haar. Met een grote krachtsinspanning hief hij zijn hand en pakte haar arm. Toen zei hij rochelend en haast onverstaanbaar: ‘He... hewas f...’

Zijn ogen draaiden weg. Zijn kin zonk op zijn borst, zijn lichaam werd slap en twee keer zo zwaar in haar armen.

Twee gedachten schoten door haar hoofd.

Dit gebeurt niet echt.

Adam.

Van wat er het volgende halfuur gebeurde kon Nathalie Svensson zich slechts flarden herinneren. Hoe ze Rickard Ekengård uit het water trok en hem naast de fontein op de grond legde. Hoe ze het bloed probeerde te stelpen door zijn sjaal tegen zijn borst te drukken terwijl ze 112 belde. Hoe ze zijn pols en ademhaling controleerde en inzag dat hij nog leefde, hoewel hij niet reageerde op haar wanhopige geroep.

Een ambulance kwam op vijf meter van Rickards lichaam tot stilstand op het grind, terwijl ook de eerste politiewagens al kwamen aanrijden door een van de openingen in de kring van bomen. De in het groen geklede ambulancemedewerkers gingen professioneel te werk, maar waren zichtbaar geschokt door het bloed dat de grond en hun kleding donkerrood kleurde. Ze zagen meteen dat het slachtoffer Rickard Ekengård was, maar dat was voor hen niet meer dan een simpele constatering die verder geen invloed had op hun geroutineerde handelen.

Vlug de brancard eruit, het slappe lichaam erop en de ambulance in. Infuus en zuurstofmasker aanbrengen, een drukverband op de borstkas.

De chauffeur zette haar de ambulance uit en sloeg de deuren